

и въ кѣщи, и на сокака, ами грѣцки да научи; грѣцката книга е дълбока и грѣцкия языкъ е *сербезъ* языкъ; я го пустни, да ходѣтъ наедно съ моя Стефанча, да се водѣтъ.

— Малтъкъ е още сега; по-сетнѣ. Нека поучи и българска книга, — бѣше възражението на баща ми.

— Ами, я питай него, да видимъ, то какво иска? повтори Х. Славчо.

Азъ нито чакахъ да ми се зададе въпроса формално и побѣрзахъ да заявѣ горещото си желание да бѣдѣ другарь на моя врѣстникъ, Стефанча, и наедно да ходимъ на *грѣцкото школьо*.

Туй мое „вишегласие“ рѣши въпроса въ моя полза и на слѣдующий день, снабденъ съ единъ *билетъ* отъ школския епитропъ до даскала на грѣцкото школьо, придружихъ Стефанча. Това бѣше на 1841 година и въ осмата г. на възрастта ми.

Даскальтъ — попъ Маринъ отъ *Арбанасито* — ме тури до сѣднѣж на първия *таксисъ*, да пишѣ на пѣсѣкъ — *та грамата*, — които „о *протосъ*“ показваше на *пинакидата* съ *диктиса*. Трѣбва да кажѣ, че първото нѣщо, което трѣбваше единъ новъ ученикъ да изучи и знае, то бѣхъ тия названия, както и въобще — на всичкитѣ училищни прѣдмети. Това бѣше първата длѣжностъ и грижа на грѣцкия учителъ. Имаше опрѣдѣленъ день въ недѣлята, въ който учителътъ разказваше приказки, басни и по нѣщо църковна история отъ дѣтската книга: *Αποθήκη τῶν παιδῶν*, съ тълкованието имъ на български и тоя день се чакаше отъ ученицитѣ съ небивала готовность и радостъ отъ другитѣ дни. Все него день учителътъ ще упражнява ученицитѣ съ изучванието грѣцкитѣ названия на прѣдметитѣ, като ги показваше нагледно. Напр. показва една писалка, една мастилница, прѣчката си, и пита, какъ се казва по грѣцки. Ако никой отъ ученицитѣ не се обади да каже, той — учителътъ — обаждаше грѣцкото название на прѣдмета и искаше да бѣде запомнено отъ всички. Помнѣж, единъ отъ ученицитѣ веднѣжъ изѣде двѣ добри люциници отъ учителя за погрѣшно исказвание названието на прѣдмета. Прѣдметътъ бѣше *пѣсочница*, на грѣцки: *ἀροθήκη*. — Туй какъ се казва по грѣцки? запита учителътъ.

— *Νυσσοθήκη!* отговори знающий ученикъ.